

Sygn. akt I C 148/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2019r.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Berezowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Kinga Malinowska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2019r. w Rzeszowie

na rozprawie sprawy z powództwa

M. S.

przeciwko

(...) Bank S.A. z/s w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Bank S.A. z/s w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 2.083,20 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt trzy złote 20/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24.01.2018r do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 947 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 148/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 27 czerwca 2019 r.

Pozwem skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Bank S.A. z siedzibą w W. powód M. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 2 083,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż ze stroną pozwaną łączyła go umowa o kredyt konsumencki nr (...), zawarta w dniu 3 czerwca 2015 r. na okres 96 miesięcy. Do wartości kredytu pozwany doliczył koszt prowizji od udzielonego kredytu w wysokości 3 124,99 zł. Powód spłacił całkowitą wartość kredytu, w tym pełną kwotę prowizji w dniu 9 stycznia 2018 r. tj. na 64 miesiące przed zakończeniem umowy. Powód nie negocjował prawa pozwanego do poboru prowizji, jednak domagał się częściowego jej zwrotu tj. w zakresie w jakim dokonał spłaty kredytu przed terminem. Dalej wskazał że podstawą prawną żądania stanowi art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, którego konstrukcja i brzmienie stanowią konsekwencję implementacji do polskiego porządku prawnego prawa unijnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, konsument ma prawo w każdym czasie spłacić w

części lub całości swoje zobowiązania wynikające z umowy o kredyt. W takich przypadkach jest on uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na który składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy. Powód wskazał, że prowizja jest kosztem kredytu, co potwierdzone zostało w orzecznictwie sądów okręgowych.

Nakazem zapłaty z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt I Nc 2125/18, wydanym w postępowaniu upominawczym, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie uwzględnił powództwo w całości.

W przewidzianym terminie strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty.

W treści wniesionego sprzeciwu wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zarzucił, że stanowisko powoda jest sprzeczne z treścią art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim, bowiem w myśl tego przepisu konsumentowi muszą być zwrócone koszty, których wysokość kształtowana jest przez upływ czasu, jeżeli ten czas ulegnie skróceniu. Zgodnie natomiast z treścią § 1 ust 5 umowy kredytowej koszty wskazane w ust. 2 lit. a) tj. prowizja związane są z momentem zawarcia umowy i nie są związane z czasem kredytowania. W ocenie strony pozwanej prowizja bankowa jest rodzajem wynagrodzenia banku za określone czynności bankowe, w tym udzielenie kredytu, które są czynnościami jednorazowymi. Prowizja jest pobierana za czynności związane z przygotowaniem, zawarciem bądź uruchomieniem kredytu tj. wynagrodzeniem za czynności już zrealizowane wraz z chwilą uruchomienia kredytu. W konsekwencji wcześniejsza spłata kredytu nie może skutkować rekalkulacją prowizji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 czerwca 2015 r. pomiędzy powodem M. S. a pozwanym (...) Bank S.A. w W. została zawarta umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), w oparciu o którą pozwany Bank udzielił powodowi kredytu w kwocie 19 904,39 zł.

Całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę wynosiła 28 018,79 zł i składa się z: całkowitej kwoty kredytu 13 740,00 zł, prowizji bankowej w kwocie 3 124,99 zł, składki ubezpieczeniowej z tytułu ubezpieczenia na wypadek zgonu, całkowitej niezdolności do pracy lub hospitalizacji w wyniku NW w kwocie 3 049,40 zł oraz odsetek od kapitału kredytu w kwocie 8 114,40 zł. Kredyt oprocentowano wg zmiennej stopy procentowej, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 8,99% w stosunku rocznym.

W § 1 ust. 5 umowy kredytowej zapisano, że koszty wskazane w ust. 2 lit.a) tj. prowizja związane są z momentem zawarcia umowy, zaś koszty wymienione w ust. 2 lit. b) i c) i nie są związane z czasem kredytowania i dotyczą całego okresu kredytowania.

Umowa została zawarta na okres 96 miesięcy. Kredytobiorca był zobowiązany do spłaty kredytu z odsetkami w ratach miesięcznych w wysokości 291,60 zł każda, przy czym pierwsza rata wyrównawcza nie większa niż 326,29 zł każda, płatnych w terminie do dnia 10 każdego kolejnego miesiąca, począwszy od dnia 10 lipca 2015 r.

Powód dokonał całkowitej spłaty kredytu w styczniu 2018 r. tj. przed upływem terminu na jaki zawarto umowę kredytu.

Zaświadczeniem z dnia 20 czerwca 2018 r. (...) Bank S.A. w W. potwierdził całkowitą spłatę kredytu.

dowód: umowa konsolidacyjnej kredytu gotówkowego (k.9-11), zaświadczenie banku o spłacie kredytu (k.12)

W zawieranych przez (...) Bank S.A. w W. umowach kredytu gotówkowego w latach 2015-2016 wysokość prowizji bankowej uzależniona była od okresu kredytowania.

dowód: zanonimizowane umowy kredytu konsolidacyjnego (k.54-60)

Ryzyko kredytowe banków uzależnione jest między innymi od okresu kredytowania. Im dłuższy jest okres kredytowania, tym większe jest ryzyko kredytowe.

dowód: wyciąg z publikacji (k. 61-74)

W piśmie z dnia 2 czerwca 2016 r. (...) Banków (...) zajął stanowisko odnośnie interpretacji art. 49 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym brzmienie ww. przepisu wyraźnie wskazuje, że w sytuacji przedterminowej spłaty kredytu, obniżenie jego całkowitego kosztu może nastąpić jedynie o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Oznacza to, że przedmiotowa redukcja powinna obejmować koszty, które spełniają dwie przesłanki łącznie: stanowią element całkowitego kosztu kredytu oraz dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy.

dowód : pismo (...) Banków (...) (k. 32-35)

W dniu 23 maja 2019 r. Rzecznik Generalny (...) przedstawił opinię w sprawie C#383/18 (...) Sp. z o.o. przeciwko Spółdzielczej (...)#Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G., (...) Bank S.A. z siedzibą we W., (...) S.A. z siedzibą w W. w której Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku wystąpił z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym o dokonanie wykładni art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG. Zgodnie z zajęтым stanowiskiem artykuł 16 ust. 1 w związku z art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy konsument dokonał przedterminowej spłaty, obniżka, do której jest on uprawniony, może dotyczyć kosztów, których kwota nie jest zależna od długości trwania umowy o kredyt. Jednakże państwo członkowskie nie może ograniczyć tej obniżki – a sąd krajowy nie może tak interpretować przepisów krajowych – tylko do kwoty kosztów zaoszczędzonych przez instytucję kredytową w wyniku przedterminowej spłaty.

Dowód: opinia Rzecznika Generalnego (...) z dnia 23.05.2019 r. (k 91-97)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o w/w dowody z dokumentów, którym dał wiarę w całości, albowiem nie były one kwestionowane przez strony postępowania, nie było również innych podstaw by dokumenty te pozbawić przymiotu prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie

W niniejszej sprawie powód M. S. dochodził od pozwanego Banku zwrotu części prowizji bankowej, pobranej przez pozwanego z tytułu zawarcia umowy kredytu podnosząc, że na skutek wcześniejszej spłaty kredytu powstało po jego stronie prawo do zadania częściowego zwrotu prowizji w zakresie w jakim dokonał wcześniejszej spłaty.

Poza sporem było, że strony łączyła umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) zawarta na okres 96 miesięcy. Bezsporne było także, że w związku z zawartą umową powód w chwili zawarcia umowy poniósł koszt prowizji w kwocie 3 124,99 zł oraz że spłacił kredyt przed terminem w związku z czym faktyczny okres kredytowania został skrócony o 64 miesiące.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest zatem prawo powoda do żądania zwrotu części pobranej przez pozwanego z tytułu zawarcia umowy kredytu prowizji bankowej, za okres o jaki został skrócony czas kredytowania. Powód wywodzi swoje roszczenie z treści art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim oraz art. 16 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki.

W myśl art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. 2019 r., poz. 1083) dalej u.k.k., w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o

te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. W myśl ust. 2 w przypadku spłaty części kredytu przed terminem określonym w umowie, ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Powyższy przepis stanowi implementację na gruncie prawa polskiego art. 16 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U.U.E.L.2008.133.66), w myśl którego konsument ma prawo w każdym czasie spłacić w całości lub w części swoje zobowiązania wynikające z umowy o kredyt. W takich przypadkach jest on uprawniony do uzyskania obniżki całkowitego kosztu kredytu, na którą składają się odsetki i koszty przypadające na pozostały okres obowiązywania umowy.

Z treści cytowanego art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim wynika, że obniżenie całkowitego kosztu kredytu następuje zarówno w przypadku całkowitej, jak i częściowej spłaty kredytu przed terminem określonym w umowie. Z literalnego brzmienia przepisu wynika, że redukcja obejmuje wyłącznie koszty kredytu dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Obniżenie kosztów kredytu następuje proporcjonalnie do okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy.

Cytowany przepis posługuje się pojęciem „całkowitego kosztu kredytu”, a więc wszelkich kosztów, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z zawarciem umowy.

Pojęcie całkowitego kosztu kredytu zostało zdefiniowane w art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim. W myśl tego przepisu, całkowity koszt kredytu obejmuje wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach - z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Należy przy tym podkreślić, że katalog ten ma charakter otwarty, gdyż ustawodawca posłużył się sformułowaniem „w szczególności”.

W tym miejscu należy wskazać, że treść art. 49 u.k.k. budzi szereg wątpliwości interpretacyjnych.

W dniu 16 maja 2016 r. Rzecznik (...) i Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zajęli wspólne stanowisko sprawie interpretacji art. 49 u.k.k., zgodnie z którym „art. 49 ust. 1 Ustawy należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu konsumenckiego następuje obniżenie wszystkich możliwych kosztów takiego kredytu, niezależnie od ich charakteru i niezależnie od tego, kiedy koszty te zostały faktycznie poniesione przez kredytobiorcę, z tymże wyjątkiem, iż redukcja ta ma charakter proporcjonalny, tj. odnosi się do okresu od dnia faktycznej spłaty kredytu do dnia ostatecznej spłaty określonej w umowie”. W myśl tego stanowiska art. 49 ust. 1 u.k.k. nie pozwala na przedmiotowe wyłączenie z obowiązku redukcji żadnego rodzaju kosztów określonych w art. 5 pkt 6 u.k.k. (z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta i nakazuje obniżenie wszystkich kategorii tych kosztów, w tym również poniesionych przez kredytobiorcę z tytułu jednorazowych czynności lub usług związanych z udzieleniem kredytu).

Odmienne stanowisko odnośnie interpretacji art. 49 u.k.k. – na które powołuje się strona pozwana – zajął (...) Banków (...) w piśmie z dnia 2 czerwca 2016 r. W ocenie (...) Banków (...) brzmienie w/w przepisu wyraźnie wskazuje, że w sytuacji przedterminowej spłaty kredytu, obniżenie jego całkowitego kosztu może nastąpić jedynie o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Oznacza to, że przedmiotowa redukcja powinna obejmować koszty, które spełniają dwie przesłanki łącznie: stanowią element całkowitego kosztu kredytu oraz dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Zgodnie z tym stanowiskiem „art. 49 ust. 1 u.k.k., odczytywany literalnie, nakazuje rozumieć zasadę proporcjonalnej redukcji kosztów kredytu w przypadku jego przedterminowej spłaty nie tylko jako metodę obliczenia wysokości tego obniżenia, ale również jako obowiązek uwzględnienia w nim jedynie kosztów, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Jednocześnie, wymaga zaznaczenia, że przez koszty dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, należy rozumieć koszty ponoszone przez kredytobiorcę w zamian za spełnianie przez kredytodawcę świadczenie o charakterze ciągłym, czyli

przede wszystkim udostępnianie kredytobiorcy przez umówiony czas uzgodnionej kwoty środków pieniężnych do korzystania. Tylko takie koszty uiszczane przez kredytobiorcę (jednorazowo lub okresowo) mają bowiem związek z okresem obowiązywania umowy kredytu, od długości którego zależy ich wysokość. Natomiast, koszty nie dotyczące okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy (ponoszone jednorazowo lub okresowo - np. spłata w ratach kredytowanej prowizji za udzielenie kredytu), to koszty stanowiące odpowiednik świadczonych przez kredytodawcę na rzecz kredytobiorcy jednorazowych czynności lub usług związanych z udzieleniem kredytu, których wysokość nie jest uzależniona od okresu obowiązywania umowy kredytu. Zatem, wyłączenie określonej kategorii kosztów z obowiązku obniżenia całkowitego kosztu kredytu ma miejsce w zależności od tego, jakiego świadczenia (jednorazowego czy ciągłego) są one odpowiednikiem”.

Rozbieżne stanowiska w doktrynie jak i orzecznictwie co do tego czy prowizja stanowi koszt kredytu podlegający proporcjonalnemu obniżeniu w sytuacji wcześniejszej spłaty kredytu stała się podstawą wystąpienia Sądu Rejonowego Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym o dokonanie wykładni art. 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG.

W dniu 23 maja 2019 r. Rzecznik Generalny (...) przedstawił opinię w sprawie C#383/18 (...) Sp. z o.o. przeciwko Spółdzielczej (...)#Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G., (...) Bank S.A. z siedzibą we W., (...) S.A. z siedzibą w W.. Zgodnie z zajęтым stanowiskiem artykuł 16 ust. 1 w związku z art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że w przypadku gdy konsument dokonał przedterminowej spłaty, obniżka, do której jest on uprawniony, może dotyczyć kosztów, których kwota nie jest zależna od długości trwania umowy o kredyt. Jednakże państwo członkowskie nie może ograniczyć tej obniżki – a sąd krajowy nie może tak interpretować przepisów krajowych – tylko do kwoty kosztów zaoszczędzonych przez instytucję kredytową w wyniku przedterminowej spłaty.

Sąd orzekający zwraca uwagę, że stanowiska wymienionych wyżej organów nie są dla sądu wiążące.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości Sądu, że zapłacona przez powoda w związku zawarciem umowy kredytowej prowizja bankowa zalicza się do całkowitego kosztu kredytu. Strona pozwana stoi na stanowisku, że nie został spełniony drugi z elementów pozwalający na proporcjonalne obniżenie prowizji, gdyż nie dotyczy ona okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Zdaniem pozwanego Banku, przedmiotowa prowizja jest jednorazowym kosztem związanym z udzieleniem kredytu, rodzajem wynagrodzenia Banku za określone czynności bankowe związane z przygotowaniem i zawarciem umowy. Strona pozwana powołuje się na treść zawartej umowy kredytowej, zgodnie z którą koszty wskazane w ust. 2 lit. a) tj. prowizja związane są z momentem zawarcia umowy i nie są związane z czasem kredytowania (§ 1 ust 5 umowy). Ze stanowiskiem strony pozwanej nie sposób się jednak zgodzić.

Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała jakie koszty związane z przygotowaniem i zawarciem umowy składają się na kwotę prowizji. Zawarta z powodem umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) jest standardową umową zawieraną przez pozwanego Bank. Jednorazowe czynności prowadzone przez bank w celu przygotowania umowy, oceny ryzyka, uruchomienia kredytu mają charakter standardowy i są podobne przy zawieraniu większości umów. Nie ma zatem uzasadnienia znaczne zróżnicowanie pobieranych przez Bank prowizji przy zawieraniu takich umów. Tymczasem z przedłożonych przez powoda zanonimizowanych umów kredytowych wynika, że wysokość prowizji jest mocno zróżnicowana w zależności od wysokości udzielonego kredytu i czasu trwania umowy.

Sąd orzekający stoi na stanowisku, że przedmiotowa prowizja nie stanowi tylko jednorazowego kosztu udzielenia kredytu ale stanowi całkowity koszt kredytu związany z okresem zawarcia umowy. Prowizja nie jest bowiem obligatoryjnym elementem umowy kredytowej a prawo kredytodawcy do jej poboru wynika z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz., (...) ze zm.). Wysokość prowizji może być negocjowana przez strony i zależy od szeregu czynników, w tym ryzyka banku, które to ryzyko również zależy od okresu

kredytowania. Im dłuższy okres kredytowania, tym większe ryzyko banku. Brak zatem podstaw by uznać prowizję za koszty kredytu niedotyczący okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy kredytowej.

Takie stanowisko zostało zaprezentowane w orzecznictwie sądów okręgowych w tym w wyrokach: Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 18 stycznia 2018 r., III Ca 1653/17 (LEX nr 2447994), Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 22 maja 2018 r. III Ca 571/18 (LEX nr 2544400), Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 11 stycznia 2018 r. II Ca 795/17 (LEX nr 2443478), Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 czerwca 2017 r., III Ca 10/17 (LEX nr 2419924), które to stanowisko Sąd orzekający podziela.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 18 stycznia 2018 r., III Ca 1653/17 Sąd Okręgowy w Gliwicach zwrócił uwagę, że zgodnie z treścią art. 385 § 2 k.c., wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta.

Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie umowa kredytu konsolidacyjnego została sporządzona z wykorzystaniem wzorca umownego. Kredytodawca w treści przywoływanego przez niego § 1 ust 5 umowy kredytowej ograniczył się do wskazania, że koszty wskazane w ust. 2 lit. a tj. prowizja związane są z momentem zawarcia umowy. Nie wskazał przy tym konsumentowi sposobu obliczenia wysokości prowizji. Umowa zatem została w tym zakresie sformułowana niejednoznacznie i zgodnie z przywołanym art. 385 § 2 k.c., powinna być interpretowana na korzyść konsumenta.

Należy też zwrócić uwagę, że wprawdzie przedmiotowa prowizja została w całości zapłacona w chwili zawarcia umowy ale została ona również skredytowana a jej kwota została rozłożona na raty.

Reasumując, w ocenie Sądu, niezależnie od zapisów umowy kredytowej, zapłacona przez powoda prowizja nie tylko składa się na całkowity koszt kredytu ale również uzależniona jest od czasu trwania umowy. Odmienna interpretacja otwierałaby drogę do obchodzenia art. 49 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, którego celem jest ochrona konsumenta. W przeciwnym razie banki mogłyby podwyższać kwotę prowizji w celu obchodzenia przepisów w odsetkach maksymalnych.

Z uwagi na powyższe, w sytuacji wcześniejszej spłaty kredytu, kredytobiorcy należy się zwrot części prowizji proporcjonalnie do okresu o jaki umowa kredytowa uległa skróceniu.

Strona pozwana nie kwestionowała sposobu wyliczenia ani wysokości dochodzonej częściowej kwoty prowizji.

W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 083,20 zł.

Na podstawie art. 481 k.c. zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od dnia 24 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty tj. zgodnie z żądaniem wskazanym w pozwie.

O kosztach postępowania orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 947 zł tytułem kosztów procesu. Na zasądzoną kwotę złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.